

7. 6. ца на сирома́хатъ та ѿ заклалъ за го-  
 статъ си. Тѣизи като чвлъ Давідъ раз-  
 сардилса, и рѣкалъ Наданъ: жи́въ Господь,  
 чи Онъи человѣкъ дѣто є оучинилъ тол-  
 кова голѣмо злѹ достойнъ є за смртъ,  
 и є долженъ да заплати Обца́та въ сед-  
 мерица. Тога́съ Наданъ рѣкалъ Давідъ:  
 ты си Онъи человѣкъ. И тай Пророкъ  
 сасъ имато на Богатыатъ человѣкъ разумѣвалъ Царьатъ Давіда, сасъ  
 многото добитацы многото жены Цар-  
 ски, сасъ сирома́хатъ человѣкъ разумѣвалъ неповинніатъ Оуріа, а презъ  
 єдната Обца разумѣвалъ прекрасната  
 Бирсавія. Пророкъ Наданъ возвѣстилъ  
 напоконъ Давідъ и различни наказанія  
 ата Божіи. Ала Давідъ позналъ по-  
 грѣшката си и камто се беси рѣкалъ: азъ  
 согрѣшихъ предъ Господа. И Наданъ  
 ѿбѣвалъ Давідъ. Макаръ Господь да  
 ти ѿпушта това беззаконіе и ты не ціе  
 оумреши, ала зашто си далъ поводъ  
 на врагитъ Господни за да заслоби-  
 ватъ имато негшво, заради това новорожденија ѿ Бирсавіа синъ твой  
 ще оумре. Тога́зи Давідъ сочинилъ  
 патъдесѧтыатъ Уаломъ, дѣто той сѧ